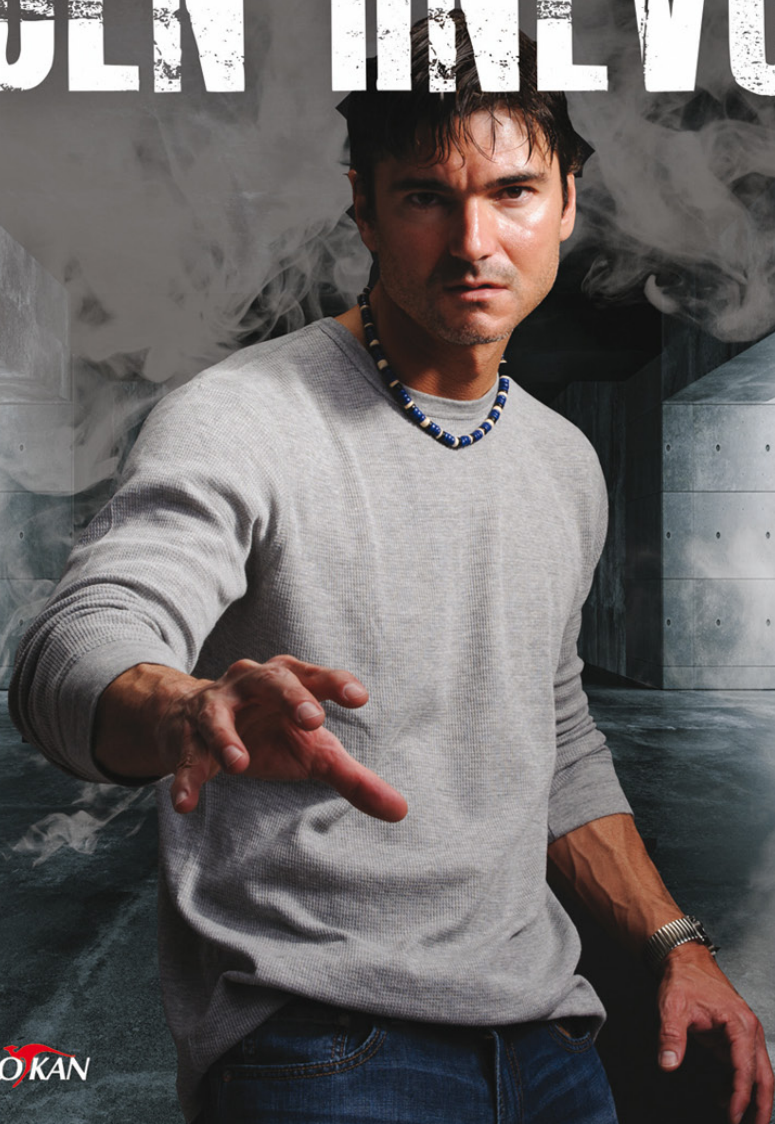

KARL HILL

DEN HNĚVU

Copyright © 2020 by Karl Hill
Translation © Jana Vlčková, 2021
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu Unleashed
vydaného v roce 2020 nakladatelstvím Bloodhound
Books
přeložila Jana Vlčková
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2021
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-613-1

1

PROSINEC 2010

*Nejlepší obrana je útok. Pomůže zkušenost,
prohnanost a hromada zatraceného štěstí.*

Rada udělovaná nováčkům
22. jednotky zvláštních vzdušných sil.

Adamu Blackovi na počasí nezáleželo. Sníh, krupobití, mlha... Pravidelně jako hodinky vyrážel na svůj večerní běh. Nedokázal říct, jestli je to zvyk, potřeba, nebo zábava – sám si tím nebyl jistý. Možná projev šílenství. Ale měl to zaryté hluboko v sobě, byla to jeho druhá přirozenost, podpořená nejtvrďšími výcvikovými metodami, jaké člověk zná. Proto se ten konkrétní večer nijak nelišil od těch předešlých. Až na měsíc. Na nebi bez jediného mráčku zářil úplněk označovaný jako krvavý, obklopený milionem hvězd.

„Přináší neštěstí,“ prorokovala Jennifer, zatímco sledovala, jak si Adam zavazuje tkaničky, a potutelně se usmívala.

„Anebo štěstí,“ smál se Black. „Možná padnou tvoje čísla v loterii, až budu pryč.“

„Což by bylo hezké – kdybych si vsadila.“

„Zásadní chyba. Ale budme k sobě upřímní. Mít tolik peněz by bylo... Nech mě přemýšlet. Nudné? Kdopak by chtěl být nechutně bohatý a vést hanebně dekadentní život v neuvěřitelném přepychu? Ty určitě ne.“

Jennifer mu pocuchala vlasy. „Samozřejmě že ne. Pánbůh chraň! Ani si neumím takovou přišernost představit. Večere bude za půl hodiny. Jestli se opozdíš, můžeš se těšit na rozvařené těstoviny.“

Black se zakřenil.

„Půlhodinový běh, nebo kaše z těstovin. Napiš mi to na náhrobek, prosím.“

„Radši si dej tohle na hlavu.“ Podala mu čepici z černé vlny. „Venku je skoro dvacet pod nulou.“

Black se na ni pochybovačně podíval. „To myslíš vážně?“

„Smrtelně. Nechci, aby mému manželovi omrzly uši. Byla by to ostuda – moje samozřejmě. Co by tomu řekli sousedi?“

Pokrčil rameny – nemělo význam se hádat – a poslušně si narazil čepici na hlavu. I v kulichu budil respekt – Adam byl robustní a svalnatý. Pohledný takovým tím drsným způsobem – ostře řezaný obličej, tmavé oči.

„Takové hučky by tvrdí chlapi nosit neměli.“

„Právě proto si jednu vezmeš. Na shledanou za půl hodiny, tvrdý chlapíku. Běží ti čas!“

2

Black za sebou zavřel vstupní dveře. Sotva vyšel z vyhřáté chodby, opřel se do něho mráz. Připadalo mu, že je větší zima než minus dvacet. Kůže štípala, z ledového vzduchu ho pálily plíce. Při každém vydechnutí ho doprovázel bílý obláček.

Vhodně se oblékl. Na termoprádlo s dlouhým rukávem si navlékl mikinu s reflexními pruhy a pod pohodlné tepláky si natáhl cyklistické šortky. Přidal ponožky

po kotníky a vycpané cyklistické rukavice. A samozřejmě kulicha. Zkoušel nosit běžecké boty s plochou podrážkou – když pračlověk vystačil s ploskami svých chodidel, proč by nemohl moderní muž? Kromě toho časopisy o běhání o těchhle botách přímo básnily. Black je zkoušel šest měsíců, a nakonec tenhle nápad odsoudil jako pitomost. Byla to zbytečně velká zátěž pro kotníky a kolena, a navíc cítil každou nerovnost, každý kamínek anebo prasklinu na cestě. Odborné časopisy skončily v koši. Vrátil se ke klasickým běžeckým botám, polstrovaným a odpruženým.

Chvilku se rozcvičoval na předzahrádce. Strečinku se vyhýbal, protože jeho význam se přeceňuje, zato stoupá riziko natažení svalu. Místo toho nenásilně klusal na místě, třásl pažemi, kroužil krkem a rameny a zhluboka dýchal.

Pohlédl na noční oblohu. Skutečně tam byl, krvavý měsíc, jako podivný špinavě červený disk mezi hvězdami. Připomínal dokonalý drahokam. Působil skoro nepřátelsky. Black viděl víc krve, než mu bylo milé, a znal každý její odstín, každou podobu. Usoudil, že úplněk má barvu té zaschlé, která zanechává skvrny. Kterou nelze vyprat.

Dal se do běhu. Trasu každý týden měnil. Držet se striktně stejné cesty neodvratně vede ke katastrofě. Mozek se začne nudit, unaví se a ovlivní výkon těla. Běhání se stane hnusnou povinností, utrpením.

Tenhle týden dvakrát oběhl celý park. Z domu a zpátky to dělalo přibližně sedm kilometrů. Bydleli asi kilometr a půl od Eagleshamu, vesnice na předměstí Glasgova. Postavili ji na úpatí kopce ve tvaru doširoka rozkročeného písmene A a obklopuje ji plno zeleně. Osada z osmnáctého století, vybudovaná „podle plánu“, je plná památkově chráněných staveb, půvabných chalup a tajných uliček. Založil ji hrabě z Eglintonu, bohatý skotský aristokrat,

zjevně altruista své doby. Uprostřed kdysi stávala přádelna bavlny, zaměstnávající až dvě stě lidí. Textilní průmysl zanikl a přádelna spolu s ním. Zůstaly po ní jen rozvaliny, které, když se člověk pořádně podívá, jsou stále patrné mezi stromy, keři a vysokou trávou. Black na dějepis nikdy nebyl, nehledal je a hledat nebude.

Dostat se na vrchol pomyslného A znamená klusat do kopce a je to skoro kilometrová dřina. Běžet dolů už je čajíček, akorát zledovatělá cesta je zrádná a podvrtnutý kotník bývá na denním pořádku.

Proběhl temným lesem odděleným od chodníku nízkou zídkou ze suchého zdiva a klusal dál, dokud nedorazil k prvním pouličním lampám a domům stojícím na každé straně dvousměrné ulice. Dostal se do středu vesnice, tvořeného řadou obchůdků s plochou střechou, odbočil doleva a započal sestup. Silnice tu byla úzká a na chodník se stěží vešel jeden člověk. Po pravé ruce měl řady vysokých terasových domů se stupňovitými štíty, tisknoucích se jeden k druhému. Kdysi v nich bydleli dělníci z přádelny, nyní se staly předraženým víkendovým útočištěm bohatých lidí, kteří by mohli penězi topit, ale nemají na to čas. Vlevo se rozprostíral park plný hlubokých stínů. Maličko zpomalil, protože výstup byl příkrý. Krátce pohlédl do oken, která míjel, aby zjistil, čím se lidé právě teď zabývají. Byly to samé obyčejné a všední věci – sledovali televizi, vařili večeři, seděli u stolu, děti si psaly domácí úkoly. Rutinní záležitosti. Běžné úkony.

V polovině cesty se dostal k jediné hospodě v Eagle-shamu U Staré labutě. Budova ze špinavě červeného pískovce pomrkávala georgiánskými okny orámovanými parapety natřenými na černo. Navzdory mrazu před ní postávali lidé, kouřili a povídali si. Mohlo jich být šest. Uvnitř bylo hlučno. Jak jinak? Je týden před Vánocemi, čas večírků.

Odbočil na silnici, aby se vyhnul případné kolizi. Někdo něco zakřičel. Ozval se mužský hlas, jehož zvuk utlumila tlustá čepice. *Co to bylo?* Zkurvenej šašku? Asi jo. Black ho ignoroval a pokračoval v běhu. Po několika vteřinách putyku minul a pokračoval kolem dalších domů. Trasa, kterou si zvolil, ho ke Staré labuti přivede ještě jednou. Ale v tu dobu už provokatér dokouří a bude zpátky ve výčepu otáčet do sebe další púllitry.

S největší pravděpodobností.

Black se nemohl víc mýlit.

3

O PĚT HODIN DŘÍVE: VE 3 ODPOLEDNE

Damian Grant měl šíleně blbou náladu, a kdykoliv byl v tomhle rozpoložení, stávaly se příšerné věci. Jeho bratranec a kamarád z dětství Tommy „Čajíček“ Thomson už tohle zažil stokrát předtím, a přestože se k Damianovi vždycky přidal – většinou proto, že za to byl placený –, nikdy tomu nepřišel na chuť. Ani Čajíčkoví nebylo násilí cizí. Z profesionálního boxera se stal vymahač a všestranně použitelná mlátička – ale Damian povýšil brutalitu na zcela novou úroveň.

Čajíček sledoval Damiana, jak z prosklené desky stolu šňupe třetí lajnu kokainu. V místnosti nebyli sami. Ve výklenku u okna seděl v křesle William Blakely a četl si noviny. Zdálo se, že Damianovu řádění nevěnuje žádnou pozornost. Smluvně vázaná posila z Manchesteru. Jako vždy vypadal jako ze škatulky. Měl na sobě matně modrý vlněný oblek, naškrobenou bílou košili doplněnou

hedvábnou kravatou, dokonale vyleštěné boty a stříbrné manžetové knoflíčky. Ovšem lidé nevěděli, že v jedné z vnitřních kapes nosí schovaného boxera a v druhé dýku. A nebojí se je použít.

Ale Damian Grant měl děsně blbou náladu a Čajíček netušil, jak tenhle den skončí.

„Tohle jsem potřeboval.“ Damian si povzdechl a rozvalil se v křesle potaženém béžovou kůží. Nohy rozhodil před sebe, dvě bledé tyčky čouhající ze sametového županu. „Vím, že to neschvaluješ, ale víš co? Já ti na to seru. Tvůj nesouhlas je mi dočista šumák. A víš proč?“

„Proč?“

„Protože, starý brachu, já se musím vypořádávat s takovými sračkama, že není divu, že hledám útěchu v tvrdejch drogách. Líbí se ti to slovo, Čajíčku?“

„Jaké slovo?“

„Útěcha. To je to, co mi ten sajrajt poskytuje. Čistou zkurvenou útěchu. Útěchu před tím starým parchantem.“

Čajíček se zarazil a zamyslel se. Musí si dávat pozor na pusu a být opatrný v tom, co řekne. Kdykoliv je Damian v tomhle rozpoložení, záleží na každém slovu. Každé slovo má následky – od otce i syna. Je třeba udržet balanc. Musí být loajální k oběma. Kdyby se rozneslo, že pana Granta pomlouval, potom by měl vážný problém a čelil důsledkům.

„Nemáš to s tátou lehké,“ odpověděl a moudře přikývl, jako by s ním souhlasil. „Bývá to s ním těžké, ale na druhou stranu – má toho hodně na krku.“

„Hodně na krku!“ Damian na něho nevraživě zíral a oči se mu leskly. „Co to vůbec znamená? Když už chceš otevřít tu svou nevymáchanou hubu, tak se aspoň snaž mluvit tak, ať to dává smysl!“ Z Damianova hlasu sálal mráz. „Je to o respektu. Anebo o jeho nedostatku. Já kurva nejsem nějaký poslíček. Udělej tohle! Udělej tamto! On luskně

prsty a já příběhnu. Poskakuju kolem něho jako oddaný pejsánek. Něco ti vysvětlím. Pojd' blíž.“

Damian se k němu naklonil. Čajíček, sedící proti němu, se naklonil ještě víc.

„On mě ničí,“ postěžoval si Damian tak tiše, že ho skoro nebylo slyšet. „Rve mi duši z těla.“ Teatrálně si přitiskl ruku na srdce a zatvářil se, jako by prožíval bůhvíjaké drama. „Chápeš to?“

Upřeně zíral na Čajíčka a ten mu mohl soustředěný pohled jen tupě oplácet.

„Když je všechno řečeno a uděláno,“ pokračoval šepetem Damian, „mám právo na nějaké to laškování.“ Zvedl hlavu a vyprskl smíchy – byl to syrový, divoký zvuk. „Jak se vám ten výraz líbí, pane Blakely?“

William vzhlédl od novin. Odpověděl tichým a odměřeným tónem, který se nehodil k jeho vyholené hlavě a masitému obličejí.

„Co to bylo za slovo?“

„Laškování! Zkurvené *laškování*! Super slovo, nemyslíte?“

Blakely se usmál. „Hovoříte jako vzdělanec,“ odpověděl a znovu se zahloubal do novin.

A Čajíček s ním souhlasil. Na vzdělání Damiana Granta se nešetřilo. Soukromé školy (i když ho ze dvou vyhodili), soukromí učitelé. Měl si počínat lépe, ale nestalo se. Jeho otec Peter Grant nikdy žádné vzdělání nezískal, neměl příležitost, začínal na ulici, a proto svému chlapečkovi dopřával všechno, co se dalo za peníze koupit. Je přirozené, že otec chce pro svého syna to nejlepší, dumal Tommy. Jenže Damian naplival otcí do tváře. Hořkost v jeho hlase se nedala přeslechnout.

„Tohle je dneska tvoje třetí lajna, Damiane. Můžu ti něco navrhnout?“

„Bacha, bacha! Čajíček přednese návrh. To bude něco!“

Bratranec si olízl rty. *Co jsem sakra zase udělal?* pomyslel si.

„Nejlepší bude, když dneska zůstaneme doma.“

Rozhostilo se nepřijemné ticho. Damian mu věnoval dlouhý zamyšlený pohled. Když se ozval, mluvil tiše, skoro až rozumně, a to nebylo dobré znamení.

„Večer strávený doma? Jako vážně? To má být ten tvůj návrh?“

Čajíček neodpověděl. Šlápl vedle a věděl o tom.

„S kým si myslíš, že mluvíš?“ osopil se na něho Damian. Další významná odmlka. William Blakely podruhé vzhlédl od novin. Čajíček náhle zaslechl zvláštní zvuk a pak si uvědomil, že se mu rozbušilo srdce.

„Nejsem blbý tříletý fakan,“ pokračoval tiše Damian. „Nejednej se mnou povýšeně, nebo přísahám, že tě chytím za prdel – a pak s tebou naložím, jak táta řekne. Stačí jediné moje slovo a nechá tě vykosit. Nebo tě za koule pověsí do průvanu!“

Což je pravda, uvědomil si Čajíček. Jasně jako facka. Přestože patřil do rodiny, figuroval na výplatní listině stejně jako William Blakely, kterého si speciálně vyžádali z Manchesteru.

A platili je za velmi specifickou práci.

Dostali za úkol ohlídat Damiana, protože se blížily Vánoce a on byl v tomto období schopen těch nejšílenějších věcí. Kdyby Čajíček z nějakého důvodu nebyl Damianovi na blízku, čekal by ho pořádný malér. A Damian celý týden chlastá a bere drogy a působí pozdvížení v každém klubu a hospodě, kam přijde. Nikde není bezpečno. *Útočiště*, pomyslel si Čajíček. Nic takového neexistuje. Damian Grant má výdrž koně a silné sklony k extrémnímu násilí. Což by ukočíroval málokdo.

A pak Čajíček dostal nápad. Zvedl obě ruce ve smířlivém gestu. „Nechtěl jsem tě naštvat, Damiane. Jenom

mám o tebe strach. Ty to víš. Co kdybychom dnes večer vyzkoušeli něco jiného?“

„Další z Čajíčkových návrhů. Snad bude lepší než ten předchozí. Osobně bych ti to radil.“

Čajíček doufal, že tomu tak bude. „V Glasgově jsme už vymetli každý bar i putyku. Pojdme vyrazit někam jinam. Někam...“ Čajíček chvíli pátral po správných slovech. „... jinam. Změníme vzduch. Půjdeme někam, kde je větší klid. Najdeme si něco... neobvyklého.“

Damian si otřel bílý prášek, který mu uvízl pod nosem. Pozorně Čajíčka sledoval přimhouřenýma očima.

„Neobvyklého? Někde jinde?“ Popotáhl nosem. „To zní dobře. Možná skutečně potřebujeme změnit vzduch.“ Pohodlně se opřel. „Má to potenciál. Snad. Líbí se vám to slovo, pane Blakely? *Potenciál!*“

„Zbožňuji ho,“ ucedil suše Blakely. Bylo vidět, že na *potenciál* kašle.

„Napadlo tě nějaké konkrétní místo?“ zajímal se Damian.

Čajíček přikývl. Na něco si vzpomněl.

„Vlastně jo. Venkovská hospoda, kde mají dobré a laciné pivo a nikdo nás tam nebude obtěžovat. Leží dost daleko. Nehrozí tam žádné mrzutosti. Byl jsem tam před několika lety. Odpočineme si tam a trochu se pobavíme. Dáme si voraz. Jako za starých časů. Co ty na to?“

Damian našpulil rty.

„Jako za starých časů? Co to kurva znamená?“ Zašklebil se. „Venkovská hospoda? Tak aby bylo jasno – venkov nesnáším. Je to tam plný kravských hoven, koňských chcanek a bůhví čeho dalšího. Co když se potřebuješ vysrat? Co potom? Máš si někde na poli vyhrabat díru a dřepnout si do sněhu? A co rajdy? Teda vojíždět ovce předem odmítám! Má to spoustu much, Čajíčku.“

„Tedy já osobně bych se na poli nikdy nevysral,“ přerušil je Blakely. „My v Manchesteru tohle zásadně

neděláme. Ani nemáme šanci. Jak jistě víte, potrpíme si na určitý styl. Ale vozit ovce... To zní mnohem zajímavěji. Jaké slovo jste použil? Potenciál? Tak tady vidím skutečný potenciál. Pokud budu mít štěstí, samozřejmě.“ Mrazivě se usmál. „Asi bych si měl vzít svoji nejlepší košili. A čisté spodky.“

Všichni se zasmáli. Čajíček tiše vydechl úlevou. Napětí bylo prolomeno. Alespoň pro danou chvíli. A kdyby se mu podařilo vylákat Damiana na místo, kde se nevyskytují sjetí šílenci, jako je on, potom možná přežijí večer se zdravou kůží. Snad. Pořád je to velká neznámá.

Damian vyskočil z křesla. Kokain způsobil, že sršel energií. Čajíček věděl, co přijde. Mlčky sledoval, jak Damian zamířil do kuchyně, z velké sbírky lahví alkoholu stojící na pracovní desce si vybral vodku, nalil si pořádného panáka a kopl ho do sebe jedním lokem.

„Nedáte se zlákat?“ zeptal se Damian Blakelyho a ukázal mu skleničku.

Blakely se na něho podíval, usmál se a zamítavě mávl rukou. „Jsem ve službě – jistě chápete.“

„To je pravda.“ Damian mu posměšně zasalutoval. „Na službu, pane Blakely! Musíte se udržet ve vrcholné formě a soustředěný, abyste byl v prvotřídním stavu, až se ten starý boxer vyklube z vaší kapsy, aby působil pozdvižení a zkázu.“ Damian naklonil hlavu na stranu. „Pravdou je, že tuhle hračičku jsem u nikoho nikdy dřív neviděl. Musí chlapovi v ksichtu nadělat parádní paseku. Anebo ženské, to je jedno.“

„Může,“ chechtal se Blakely. „Takovou, o jaké se vám ani nezdá. Zakousne se do kostí a promáčkne obličej, až se sám zhroutí. Hravě utrhne nos. Jednou jsem chlapovi vyrazil oko. Normálně vyskočilo jako kulečnicková koule. Pro většinu lidí je to špatná zpráva, ale v případě průměrného obyvatele Glasgowa se jedná o vítané vylepšení.

Říkám to jenom proto, že všichni průměrní Glasgowané, kromě vás, pánové, jsou ti nejošklivější chcípáci na západní polokouli.“

„Svatá pravda!“ smál se Damian a nalil si další velkou sklenku čisté vodky.

„Ale dýka, to je jiná,“ pokračoval Blakely tiše a odměřeně. „Dýka není tak okázalá. Není tak...“ Blake nakrčil čelo a pátral po vhodném výrazu. „... teatrální, jestli chápete, co tím chci říct. Nemrzačí, ledaže byste tímto způsobem někomu posílali vzkaz. Dýka je upřímná. Čistá. Propíchne vám srdce a je po všem. Hotovo, šmytec. Nedá se s ní smlouvat. Vždycky odvede řádnou práci.“

„To mě poser!“ Damian mávl skleničkou, až její obsah vychrstl na pracovní desku. „Tenhle gentleman je filozof. Smekám před vámi, pane Blakely. Co ty na to, Čajíčku? Boxer, nebo dýka?“

Čajíček se zamračil. Pitomá otázka. Ale musí na ni odpovědět.

„Ani jedno. Je to moc osobní. Co taková dvouhlavňovka – pochopitelně s uříznutou hlavní pro větší efekt? Žádné velké srání, hlava je vmžiku pryč. Hned je hotovo a z bezpečné vzdálenosti. Mise splněna. A žádná krev na naleštěných polobotkách od Gucciho.“

Damian zavyl pronikavým smíchem. „Vzhůru na party, kluci!“

Vyžahl zbytek vodky a chňapl po lahvi. Vyběhl z kuchyně a zamířil přes halu do své ložnice na konci chodby. Cestou si prozpěvoval.

Osprchuje se, převlékne, nasaje další vodku a nepochybně prožene nosem další porci kokainu. Tyhle zvyky Čajíček dávno znal a právem se jich děsil.

Blakely se na něho podíval, pokrčil rameny a zahloubal se zpátky do novin. „Dobrý nápad.“

„Co?“

„Venkovská hospoda. Rychlé myšlení. Když to dobře zahrajeme, mohlo by to znamenat míň potíží. Udržíme ho dál od tvrdého chlastu a drog, pokud to půjde.“

„Pokud to půjde.“ Čajíček se zvedl a vydal se za Blake-lym. Velké střešní apartmá byl dar Damianova otce jedinému synovi. Muselo stát půl milionu, možná víc. A jedna věc byla jistá – za svoje prachy dostanete pěkný výhled. Čajíček se zahleděl na scénérii před sebou. Přímo před ním se ježilo panorama složené ze střech a komínů, za nimi se klenuly mosty a táhly se silnice a široká řeka Clyde. Úplně vzadu se pod unaveným zimním sluncem vypínaly k nebi šedivé kopce. A někde mezi nimi leží jejich dnešní cíl. Kromě toho slyšel, že dnes má být krvavý úplněk.

V duchu se modlil, aby krev zůstala jenom na něm.

4

Black pohlédl k obloze. Měsíc zářil přímo uprostřed jako magický oblázek třpytící se na černé poušti. Dokončil první kolo. Právě doklusal k patě pomyslného áčka, kde je rovina, a chytil druhý dech. Věděl, že druhé kolo bude snazší. Nic ho netrápilo, nic ho nebolelo. Cítil se dobře. Nesužoval ho chlad a svaly měl uvolněné. Mohl by běžet dál a dál. Natáhl krok a myslel na barvitě popsané rozvařené těstoviny, kterými mu vyhrožovala jeho žena, pokud se opozdí. Dosáhl bodu, kde opět začal stoupat do kopce. Záře pouličních lamp propůjčovala domům zvláštní kouzelnou atmosféru. Jako by se ocitl v jiném světě a jiném čase. Jako by běžel ve snu. Krátce mu blesklo hlavou, jestli před hospodou schytá další urážky. Všude panoval klid a mír. Dokonalá idylka, říkal si.

Dorazili v pět odpoledne.

Čajíček věděl o Staré labuti, protože tu kdysi dávno byl se svým otcem a dodnes si pamatoval klidnou atmosféru výčepu, kde u piva sedělo pár štamgastů a tiše si povídali. Táta někomu ze vsi spravoval střechu a Čajíček mu jako kluk pomáhal tím, že lezl po žebříku a nosil tašky nahoru a dolů. Od té doby uplynula spousta let. Táta je dávno mrtvý, rakovina mu rozežrala plíce. Po jeho smrti Čajíček na střechu nikdy nevezl a ani to neměl v úmyslu.

Range Rover zaparkovali kousek od hospody, nějakých čtyřicet metrů od dveří. Přesto si Damian stěžoval.

„Zdejší buranům radím, aby mi nepřejížděli klíčem po kapotě,“ vrčel.

„Neplaš se, tady ti auto nikdo nepoškrábe,“ chlácholil ho Čajíček.

Damian nepřestával brblat. „Tohle je normální horská túra. Mohl jsi mi rovnou říct, že budeme lézt po horách. Vzal bych si pohorky.“

„Žádné nemáš,“ připomněl mu Čajíček.

„Tady jsme v přírodě.“ William Blakely kráčel vedle něho a přehnaně se nadechoval. „Cítím vůni venkova. Dýchejte, chlapci, a vyčistěte si plíce. Pořád lepší než městské emise.“

„Hlavně dávej pozor na kravince,“ varoval ho Damian a chechtal se až moc hlasitě. Jeho kumpáni vyprskli smíchy. Zatím dobrý, pomyslel si Čajíček. Damian se smál, což bylo příznivé znamení. Jenže jeho nálada se mohla v mžiku změnit.

V krčmě bylo teplo a vládla tu přátelská atmosféra. Taky se tu sešlo víc lidí, než Čajíček očekával. Vánoce se blížily a mnozí spolu zašli na skleničku. Bylo to takové zahřívací kolo, než vypuknou oslavy ve městě. Závan starého světa. V kamenném krbu praskala opravdová polena, kouř stoupal až k nízkému stropu s dubovými trámy

zčernalými věkem. Podlaha z tmavého dřeva zaskřípala pokaždé, když na ni člověk šlápl. Na béžových stěnách visely vybledlé krajinky a portréty. Bar lemovaly vysoké židle. Hosté se smáli a povídali si v dřevěných boxech a kolem hrubě opracovaných dřevěných stolů.

Uvelebili se u baru.

„Co si dáte, hoši?“ Damian stále sršel energií a oči mu jiskřily. Když promluvil, slova se z něho sypala a zakopávala jedno o druhé. „Ne – nechte mě hádat! Pane Blakely – vy si objednáte dietní kolu s plátkem pomeranče. Nebo to byl citron? Čajíčku – ty si vybereš nějaké holčičí pití. Čerstvou šťávu z černého rybízu a limonádu. Nebo jiné chcanky. Ne, počkej, budu hádat! Možná jsi dostal chuť na čaj. Tipuju Darjeeling v rozkošném porcelánovém šálku. Jeden čajíček pro pana Tommyho Čajíčka Thomsona.“

„Šťávička a limonáda mi musejí stačit.“ Čajíček pokrčil rameny. „Rozkaz je rozkaz.“

Sotva ta slova vypustil z pusy, okamžitě věděl, že šlápl vedle.

„Rozkaz je rozkaz?“ opakoval Damian. „Tohle mi odpovíš, ty jeden dřevěný vojáčku na klíček mého táty?“

Naklonil se k Čajíčkovu uchu a spustil skřípavým šepotem: „Rozkaz je rozkaz. Tak nám můžeš něco objednat a taky za to zaplatit. Já si dám dvojitou. Whisky. Jakoukoliv. A pivo. Prosím, pěkně prosím.“

Zíral na Čajíčka nepříjemně zblízka a zůstal tak několik nekonečných vteřin. Čajíček se zarazil. Věděl, že se může stát cokoliv. Neodpověděl. Nehnul ani brvou. Damian je sice jeho přítel a příbuzný, ale kdykoliv byl sjetý, nikdo před ním nebyl v bezpečí.

Damian náhle zaryčel smíchy a štípl Čajíčka do tváře. „Dělám si prdel, ty pako.“ Zatáhl za zip kapsy kožené bundy, vyndal peněženku a vylovil z ní padesátilibrovou

bankovku, kterou připlácl na bar. „Zaplať to z toho. Hned jsem zpátky.“ Sklouzl z vysoké stoličky a zamířil k pánským toaletám.

Blakely našpulil pusu a vydechl. „Jde si zase zasněžít.“

Čajíček přikývl. „Dneska už popáté. Možná víckrát. Člověk ztratí přehled. A já si myslel, že to bude brnkačka. Připravte se na nejhorší. Tahle noc bude dlouhá.“

Blakely se usmál a poplácal Čajíčka po rameni. „Bez obav, synku. Nebude to nic, co bychom nezvládli.“

5

Následovaly tři hodiny solidního popíjení. Damian řečnil až moc hlasitě. Nadával tak, že ho slyšela celá hospoda. Vykládal historky, které místním nic neříkaly. Pouštěl si pusu na špacír a zmiňoval nebezpečné lidi a situace, ze kterých mohl mít člověk jenom potíže. Barman je nespouštěl z očí.

Čajíček rozpoznal příznaky. Bylo načase odejít. V hlavě si připravil plán, jak na to. Napřed si půjdou ven zakouřit, a jakmile budou venku, nenápadně naznačí, že tady chcipl pes a měli by se přesunout o číslo dál. Neuměl si představit, že by s ním Damian nesouhlasil. Šijí s ním všichni čerti a nemůže se dočkat, až se přesune na zelenější pastviny. Až do téhle chvíle šlo všechno hladce, což bude chvíli pokračovat, až nasednou do auta a cestou budou debatovat o tom, kam se podívat dál. A až vystoupí v cíli, všechno začne nanovo. Ale Čajíček to viděl tak, že nový začátek je lepší než špatný konec.

A v posledních dnech viděl špatných konců až moc.

Takový tedy byl jeho plán.

Vyšli na mrazivý noční vzduch a všichni tři si zapálili. Kromě nich tu stáli čtyři další lidé, dva páry středního věku. Povíдали si mezi sebou a smáli se. Oranžový konec zapálené cigarety sem tam ozářil obličej.

„Koukněte na toho pošahance!“ zvolal náhle Damian. Všichni pohlédli směrem, kterým ukazoval. Do kopce supěl běžec. Ne, tenhle nesupí, pomyslel si uznale Čajíček, když se zaměřil na postavu přibližně čtyřicet metrů od nich. Tenhle chlap kluše v tempu, a vzhledem k mrazu a strmosti kopce je jasné, že je v kondici. Ve špičkové kondici. Čajíček pocítil špetku závisti a spoustu obdivu. Před pěti lety, když ještě boxoval, by to zvládl také, ale teď už ne.

„Proč to lidi dělají?“ prohodil nazdařbůh Damian. „Myslím to vážně. Je retardovaný nebo tak něco? A v tomhle počasí? Koule musí mít jako buráky a čuráka o velikosti... Jak moc se může čurák smrsknout v tomhle počasí?“

Blakely zhluboka popotáhl z cigarety. „Tipoval bych chipolatu. To je takový miniaturní páreček.“

„Ano, Williame,“ přikývl Damian. „Všichni víme, co je to zkurvená chipolata. O to tady nejde. Jde o to... Co ho to napadlo běhat v tomhle počasí? Nedává to smysl.“ Poklepal si prstem na skrář. „Je to magor.“

Čajíček si zastrčil promrzlé ruce do kapes bundy. „Možná. Ale má sakra dobrou fyziku.“

Hovor umlkl a rozhostilo se ticho. Čajíček zaklonil hlavu. Na obloze zářil krvavý úplněk. Fascinovaně si ho prohlížel. Připadal mu dokonalý. Rudé kolo nekazil sebe-menší mráček. Neměl jedinou chybičku.

Čajíček nikdy nic takového neviděl. Možná je to znamení. Osudové. Ale nevěděl, jestli dobré, nebo špatné. V tomhle světě většinou špatné.

Čtveřice hostů dokouřila, udusila nedopalky v popelníku a zamířila dovnitř. Vládl absolutní klid. Tam, kam

nedosáhlo světlo pouličních lamp, byly jen stíny a tma. Svět jako by zadržel dech.

Čajíček nebyl typem člověka, který by se zabýval duchovnem. V jeho oboru se nikdy nevyplácí moc přemýšlet o svých činech a jejich následcích. Úvahy vás mohou napřed pohltit a nakonec sežrat. Ochromí vás. Ale právě teď, v tomto okamžiku, pod tou podivnou nepřátelskou oblohou se cítil... Jak vlastně? Něco ho tížilo.

Smutek.

Je tady, ve vsi jménem Eaglesham, a dělá chůvu psychopatovi. Spolu s mužem, který pro peníze zabíjí. Ti čtyři, co tu s nimi kouřili, povídali si a smáli se spolu, jsou obyčejní lidé. Muži a ženy vedoucí normální život, kteří dělají normální věci. Dva odlišné světy. Jeho a jejich.

Čajíček se zahleděl na krvavý měsíc a pátral po odpovědi. Jak je na tom on? Že by byl tuctový a obyčejný, to se říct nedá. Vede život nasáklý násilím. Smrtí. Od puberty pracuje pro Damianova otce. Koneckonců jsou rodina. Tenhle vývoj byl úplně přirozený. Posun k prodeji drog, vydírání, prostituci, podvodům. Vraždám. Mám na triku každý představitelný hřích, pomyslel si chmurně.

Do normálního člověka mám daleko. Jsem gangster, nic víc, nic míň. Jestli neskončí v base, tak ho někdo sejme. Takové kariérní vyhlídky přináší práce pro Grantovy. Koutkem oka sledoval Damiana. Feťák par excellence. Ale jsou příbuzní a Damian je jediné dítě Petera Granta. A Čajíček má úkol, který je třeba vykonat.

Smutek odplul. Noc ztratila příchut' melancholie. Do srdce se vkrádaly staré známé emoce. Hořkost. Vědomí, že marní svůj život. V duchu se proti tomu bouřil, ale nedalo se s tím nic dělat. Nebylo cesty ven. Tohle je jeho práce, jasné jako facka. A když se ti to nelíbí, tak ve světě Petera Granta skončíš pod zemí s kulkou v hlavě anebo podříznutým krkem.

Čajíček se zhluboka nadechl. *Prokristapána, to je kosa!* Bylo načase. Otočil se k Blakelymu. Zrovna otvíral pusu, aby navrhl přesunout se o číslo dál a najít si jinou nálevnu, když vtom Damian natáhl paži a začal poskakovat jako natěšený yorkšírák.

„Tamhle je zase ten pošahanej zmrď! No věřili byste tomu?“

Čajíček i William Blakely podruhé trhli hlavou na druhou stranu. A opravdu, do kopce klusal ten samý běžec. A jak si Čajíček stačil všimnout, dokonce zrychlil.

Damian se k němu otočil a tiše promluvil tónem, jehož se Čajíček naučil hrozit.

„Tak ty si myslíš, že je ten píčus fit? Myslíš, že by s dýkou v břicho zpomalil?“

Damian vytáhl z kožené bundy patnáct centimetrů dlouhou čepel.

Čajíček neodpověděl. Srdce mu vyskočilo do krku. Nemohl mluvit. Běžec byl pouhých deset metrů od nich a bude tu za dvě vteřiny. Damian se k němu vrhl.

A pak vypuklo peklo.

6

Black se blížil k hospodě. Cítil se dobře. Uvolněně. Nohy ho poslouchaly, dobře se mu dýchalo. Lidí před putykou ubylo, zůstali tu jenom tři. Maličko natáhl krok. Dobře si uvědomoval, že kuřák, který na něho křičel, může být stále venku. Honem pryč, prolétlo mu hlavou. Mine je během pěti vteřin. Když se k nim blížil, věnoval jim větší pozornost. Byli tři, dobře oblečení. Dva z nich nadupaní, se širokými rameny, býčí šíjí a s mírně rozkročenýma

nohama. Trénovaní muži, kteří pracují na své fyzické. Třetí byl hubený klacek s téměř vyzáblým obličejem. Právě ten na něho zčistajasna ukázal. Black cítil, jak mu do žil stříkl adrenalin. Vytušil nebezpečí a zamířil na druhou stranu ulice, co nejdál od podezřelé trojice.

Byl skoro u nich. Muž, který na něho mířil prstem, ten nejmenší, se náhle dal do pohybu a hrnul se přímo Blackovi do cesty. Něco se mu zablýsklo v ruce. Dýka! Druzí dva se mu drželi v patách, jako by tvořili smečku.

Konfrontaci se nemohl vyhnout. Události, které následovaly, se odehrály rychle a měly zdrcující vliv.

Muž s nožem – Vyzáblý ksicht – na něho zaútočil a pokusil se ho bodnout do břicha. Byl to divoký a nekontrolovaný výpad. Black se bleskově zastavil, otočil se a popadl muže za ruku tak, že v jedné dlaní sevřel jeho zápěstí, druhou ho chytil nad loktem. Zatlačil a zlomil agresorovi loketní kost. Pěkně to zapraskalo. Vyzáblík zaječel a Black ho od sebe odstrčil. Druzí dva se na něho okamžitě sesypali.

Jeden mávl pěstí a ve světle pouliční lampy se cosi zablesklo. Boxer! Black pohotově uskočil dozadu. Druhý pobuda na něho rovněž zaútočil pěstí, přímým levým hákem, disciplinovaným a přesným, jako trénovaný boxer. Pokoušel se využít Blackova úhybného manévru. Black zvedl rameno, aby úder ztlumil. Bylo to, jako by dostal cihlou.

A pak udělal něco, co ti grázlové nečekali.

Zaútočil.

Chlap s boxerem se znovu rozmáchl. Black jeho ránu pohotově vykryl a hned nato ho kopl kolenem do rozkroku. Vymrštil ruku, tvrdě ho praštil do krku a jejím hřbetem mu rozdrtil průdušnici. Chlap začal dávit a vrávorat dozadu. Druhý z útočníků, ten, který se choval jako trénovaný boxer, skočil Blackovi na záda. Ovinul mu